

2) (w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:)

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG w związku z art. 31 dyrektywy 92/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym w przypadku braku pouczenia lub błędnego pouczenia o prawie odstąpienia przed zawarciem umowy bieg terminu do wykonania prawa odstąpienia rozpoczyna się w tym momencie, w którym ubezpieczający dowiedział się – bez względu na sposób – o przysługującym mu prawie odstąpienia?

3) Czy art. 35 ust. 1 w związku z art. 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku braku krajowych przepisów dotyczących skutków braku pouczenia lub błędnego pouczenia o prawie odstąpienia przed zawarciem umowy prawo ubezpieczającego do odstąpienia od umowy wygasa najpóźniej po wypłaceniu mu wartości wykupu z powodu wypowiedzenia przez niego umowy i tym samym pełnym wykonaniu przez strony umowy obowiązków wynikających z umowy?

4) (w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie:)

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG bądź art. 35 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE bądź art. 186 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym ubezpieczającemu w wypadku wykonania przysługującego mu prawa odstąpienia należy zwrócić wartość wykupu (wartość godziwą ubezpieczenia obliczoną według uznanych reguł matematyki ubezpieczeniowej)?

5) (w wypadku odniesienia się do pytania czwartego i udzielenia odpowiedzi twierdzącej:)

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG bądź art. 35 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE bądź art. 186 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym w wypadku wykonania prawa odstąpienia roszczenie o ryczałtowe oprocentowanie zwracanych składek z powodu przedawnienia może zostać ograniczone do tej części, która obejmuje okres ostatnich trzech lat przed wniesieniem pozwu?

- (¹) Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG (Dz.U. 1990, L 330, s. 50).
- (²) Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie) (Dz.U. 1992, L 360, s. 1)
- (³) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. 2002, L 345, s. 1).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. 2009, L 335, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Opolu (Polska) w dniu 24 lipca 2018 r. – Profi Credit Polska S.A. z siedzibą w Bielsku- Białej przeciwko OH

(Sprawa C-483/18)

(2018/C 427/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Opolu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A. z siedzibą w Bielsku- Białej

Strona pozwana: OH

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, zwłaszcza art. 3 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 oraz przepisy dyrektywy 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽²⁾, zwłaszcza art. 22 ust. 3, należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie takiemu rozumieniu przepisów art. 10 w związku z art. 17 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. prawo wekslowe, które nie pozwala na działanie sądowi z urzędu w sytuacji, gdy ma on silne i uzasadnione przekonanie oparte na materiałach nie pochodzących od stron sprawy, że umowa stanowiąca źródło stosunku podstawowego jest przynajmniej częściowo nieważna, a powód dochodzi swojego roszczenia z weksla in blanco, pozwany zaś nie zgłasza zarzutów i zachowuje się biernie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

⁽²⁾ Dz.U. L 133, s. 66

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 9 sierpnia 2018 r. – DŚ przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Jaśle**

(Sprawa C-522/18)

(2018/C 427/12)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DŚ

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Jaśle

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 zdanie 2 w związku z art. 4 ust. 3 zdanie 3 i art. 2 TUE, art. 267 akapit 3 TFUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że do naruszenia zasady nieusuwalności sędziów będącej elementem zasady skutecznej ochrony sądowej oraz zasady państwa prawnego dochodzi w każdym przypadku obniżenia przez ustawodawcę krajowego wieku przejścia w stan spoczynku (wieku emerytalnego) sędziów sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego (na przykład z 70 lat do 65 lat) i zastosowania nowego niższego wieku emerytalnego do sędziów w służbie czynnej, bez pozostawienia decyzji o skorzystaniu z niższego wieku emerytalnego wyłącznie w gestii zainteresowanego sędziego?
- 2) Czy art. 19 ust. 1 zdanie 2 w związku z art. 4 ust. 3 zdanie 3 i art. 2 TUE, art. 267 akapit 3 TFUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że naruszona zostaje zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy krajowy ustawodawca z naruszeniem zasady nieusuwalności sędziów obniża zwykły wiek, do którego sędzia sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego może zajmować stanowisko sędziowskie z 70 lat do 65 lat, uzależniając możliwość dalszego zajmowania tego stanowiska od uznaniowej zgody organu władzy wykonawczej?
- 3) Czy art. 2 w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dyskryminacją ze względu na wiek jest obniżenie wieku przejścia w stan spoczynku (wieku emerytalnego) sędziów sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego oraz uzależnienie możliwości dalszego zajmowania stanowiska sędziowskiego przez dotychczasowego sędziego tego sądu, który osiągnął nowy niższy wiek przejścia w stan spoczynku, od zgody organu władzy wykonawczej?